

Ketil Bjørnstad - Glemselen

Kjære bokhandler!

Glemselen er en intens roman om makt, sorg, selvforakt, løgn og erkjennelser og avslutter Vendepunkt-trilogien, en trilogi om hva som skjer når noe uventet inntreffer i et liv. Romanene tar for seg hendelser som kan skape nye erkjennelser men også selvransakelser, og stiller spørsmål som: hvilket liv har jeg levet? Og hvordan kan jeg bruke den tiden jeg har igjen?

Kort om *Glemselen* og Vendepunkt-trilogien:

Den aldrende lysdesigneren og regissøren Sverre Kvaal klarer ikke å fri seg fra mistanken om at hans ektefelle Elvira og deres felles bestevenn, regissør og teatersjef Edvin Berg, har hatt et forhold. Men morgenen etter premieren på Harold Pinters *Betrayal* rammes den berømte og folkekjære skuespilleren av et massivt slag som lammer henne og også fratår henne taleevnen. Først når Elvira dør ett år senere klarer Kvaal og Edvin å nærme seg hverandre igjen. At de forenes i sorgen åpner for ny erindring og en ny forståelse av alt de har erfart sammen.

I alle de tre bøkene kjemper hovedpersonene om å finne sin plass i verden, i et håp om en forsoning med seg selv til slutt. Det er tre romaner om aldring – men også om ny innsikt, og, ikke minst: om vennskap og kjærlighet.

Intervju med Ketil Bjørnstad om *Glemselen*: (snu arket)

I forbindelse med lanseringen av *Glemselen* har vi fått et eksklusivt intervju med Ketil Bjørnstad:

I *Glemselen* er det en misunnelse og sjalusi som preger Kvaal og som kommer frem i små, presise observasjoner. Hvordan arbeidet du med å skildre denne mørke energien i nære relasjoner uten å karikere ham?

Fordi jeg kjenner meg selv igjen i ham! Det ofte selvtilfredse de gangene han føler seg kunstnerisk eller intellektuelt overlegen alle andre. Da er det ekstra spennende å skrive om de situasjonene hvor han skjønner at han har overvurdert seg selv, og blir skamfull av sin egen dumhet. Ærlig talt: i dagens virkelighet føler jeg at samfunnet er splittet mellom mennesker som er altfor høye på seg selv og andre som har altfor lite selvtillit og ikke orker å bli synlige.

Kvaals impuls til å trykke Edvin litt ned er vond og gjenkjennelig. Hvor kom ønsket fra om å utforske den lille, destruktive kraften i vennskap?

Det kom fra egen erfaring. Det er smertelig å innrømme, men det er faktisk ikke så sjelden for noen, tror jeg, at man kan baktale sine egne venner. Være oppgitt over dem. Si noe ufordelaktig hvis en konflikt spisser seg til. Hvem har ikke vært drittlei noen av sine bestevenner en gang? I bunnen er det allikevel en urokkelig trofasthet. Det håper jeg min skildring av Kvaal og Edvin kan vise.

Du skriver sterkt om aldring og usikkerhet, særlig i en bransje der relevans kan være flyktig. Hvilke sider av denne uroen ønsket du å løfte frem?

Den kolossale usikkerheten når man skjønner at kroppen svikter for aller første gang, som når Kvaal faller sammen i løypa. Når man skjønner, også for første gang, at kroppen ikke er til å stole på lenger, at den ikke liker deg lenger, at alt du har nå skal ta nådeløst slutt en gang. Av jord er du kommet. Til jord skal du bli.

Glemselen undersøker hva som skjer når erindringen begynner å glippe. Hvor mye kan vi egentlig stole på minnene våre, og hvorfor er dette så viktig i denne trilogien?

Jeg tror faktisk at vi i stor grad kan stole på minnene våre, hvis vi er redelige og ærlige mot oss selv. Akkurat nå, når kloden igjen opplever en av sine mørkeste perioder, er refleksjon og humanisme viktigere enn noen gang og der ligger kanskje også litteraturen og kunstens mulighet? Når diplomatiet og politikken svikter, står kunsten, innsikten, kunnskapen og medlevelsen alltid klar til å overta.